

# Het logies bij Juffrouw Deen

**E**EN uur later reed ze Hoorn weer uit, met een ordertje van f 50.—. Vijftig gulden maar, ze had minstens gehoopt op tweemaal zooveel, vooral waar hij de alleenverkoop had.  
„Wees nou dankbaar, je had net zoo goed niets kunnen krijgen. Vanmorgen in Alkmaar ook vijfenveertig gulden, dat is samen toch nog bijna honderd piek.”  
„Nu, ik doe het om U,” had de man in Hoorn eindelijk gezegd, „ik vind het onaangenaam om een dame weg te sturen, maar noodig heb ik 't eigenlijk niet.”  
Zulk verkoopen vond ze altijd vervelend, ofschoon ze zoiets wel meer be-  
weerden, om iets aardigs tegen haar te zeggen, en dan toch het mooie goed,  
dat scherp concurreerend geprijsd was, namen, omdat ze er iets in zagen.  
Ze lachte altijd maar, als ze zoiets zeiden. Ze had trouwens over de meesten  
niet te klagen, over het algemeen behandelden ze haar keurig.

Ze was alweer een heel eind buiten Hoorn, maar de vermoeidheid kwam nu  
in heviger mate terug.

Nee, het was onmogelijk nu nog in Enkhuizen te werken, en dat gaan naar  
den Helder kon ze heelemaal wel uit haar hoofd zetten. Het was trouwens te  
laat ook, een middag was zoo om.

Weet je wat ze nou moest doen? Juffrouw Deen opzoeken. Je zou eens zien,  
hoe blij dat goeie mensch was als ze kwam.

Dit denkbeeld gaf haar nieuwe moed. Ze wist wel niet precies waar juffrouw  
Deen woonde, maar het moest dicht bij de dijk zijn.

„Zelfs het kleinste kind wist haar te vinden,” had ze laatst nog gezegd, toen  
ze een bezoekje bij Moeder bracht.

Boven op de dijk hield ze even stil en leunde met het hoofd op haar arm uit  
het portiertje. Een frissche wind streelde haar moe gezicht en zuiverde het  
wagentje van de benauwde benzinelucht.

Ze zuchtte. Bijna de hééle dag in de natuur te zijn, en er dan toch nog zoo  
weinig van te genieten... Wat had ze zich alles anders gedacht.....

Aan de eene kant lag de watervlakte trillend in het zonlicht, aan de andere  
kant de verre groene landen, met hier en daar een verloren huis, en boven op  
de hooge stoere dijk, die met sterke hand die beiden scheidde, zij, heel alleen  
met haar ouwe wagentje.

Maar opeens hoorde ze aan haar oor het gefluister van de wind. Even bleef  
ze er naar luisteren en glimlachte... „Wind... goeie kameraad...”

Toen startte ze en bereikte niet lang daarna het gehucht waar Juffrouw Deen  
woonde.

Ze sprak een klein meisje aan, en deze wees haar met een verschrikt gezichtje  
wat kleine huisjes, die onder aan de dijk lagen, en zette het daarna op een  
loopen. In een ommezien was ze omringd door een troep kinderen, die haar met  
verbaasde oogen aanstaarden, boven de horretjes zag ze nieuwsgierige vrou-  
wengezichten en de eene deur na de andere ging open.

„Moedèr! Die juffrouw stuurt zellef! Ze is heejlemaal allienig!” gilde een  
kleine dikke jongen.

Ze reed de wagen voorzichtig naar de kant en daalde toen langs een steil  
trapje zonder leuning de dijk af.

„Woont hier juffrouw Deen?” informeerde ze bij een jonge vrouw, die met  
de handen op de heupen naar haar stond te kijken.

## OPGANG

„Jawel.”

Ze ging haar voor en riep aan de deur:

„Vrouw Deen, vollek voor je!”

„Dag juffrouw Deen,” zei Ant lachend, toen deze haastig naar buiten kwam, „komt het U gelegen?”

„Wel, wel, jai juffrouw? Wat kaik ik deer van op! Kom binne... Hoe gaat 't mit je en mit je Moeder?”

Ze moest haar jas uitdoen en het eerste kwartier deed het goeie mensch niet anders dan heen en weer loopen, opdat haar gast toch maar niets te kort zou komen, en toen Ant eindelijk achter brood met gebakken visch zat en haar derde kopje koffie leeg dronk, zette ze zich rustig tegenover haar en praatte over de tijd, toen Ant's Moeder nog presidente van de naaikrans was, in de jaren, die ze bij een tante te Enkhuizen had doorgebracht.

„'k Hè meer as iens 'zaid, dat 't nog nooit zoo'n gezellige taid weest het op de krans as toen zai presidente was. Zoo'n vroolijk lief mensch as dat toch altijd was juffrouw! Nou nóg zeker? Je laikt wel op er, in je menier van doen ok, maar je Moeder was tóch nog aars, niet zoo... eh... mannig, zel 'k maar zegge...”

„Ben ik dan mannig?”

„Nou ja, ik bedoel mit dat autoraie en zoo en je heb zoo'n sportbloes an en je mantel laikt wel een jas, zoo bedoel ik 't.”

Ant lachte en bracht het gesprek maar gauw op de dikke hond, die telkens om haar heen draaide, want ze wist hoe vreeselijk juffrouw Deen haar werk vond en tegen Moeder had gezegd, dat het haar speet om de juffrouw, dat ze niet op kantoor was gebleven, want dat dit werk lang niet „naar de Skrift” was!

„Die is ook niet jong meer!”

„Neej, ik heb 'm al tien jaar 'had, heej jongetje? Zoeterd! Wat is 'tie nou van 't vrouwtje? Nou zeg er is op? D'r lieverdje heej?”

„Neej, dat is toch zoo'n lief beejst juffrouw, dat weejt je niet half... Hij mag altaid bai de vrouw sleejpe an 't voete-end, en dan lait ie zoo lief en stil en 's morges likt ie me wakker, heej jongetje?”

„Hoe is 't mogelijk!” zei Ant, terwijl ze griezeld bij de gedachte om door zoo'n dikke hond wakker gelikt te worden... Hij rook ook zoo benauwd, zoo'n echt hondenluchtje.

Wat had je toch een rare menschen op de wereld. Als je daar nu nog geen vlooien van kreeg, dan wist ze het niet.

Het begon al te schemeren en Ant begreep nu eigenlijk niet of het de bedoeling was, dat ze bleef of dat ze weer op moest stappen.

Het leek haar anders wel grappig om in zoo'n klein visschershuisje te logeeren. Juffrouw Deen had zelf meer dan eens gevraagd of ze eens bij haar „te war-skip” kwam.

Vrouw Deen scheen haar gedachten te raden, want opeens vroeg ze op voorzichtige toon, terwijl ze met angst dacht aan de vele malen, dat ze de jonge juffrouw uitgenoodigd had:

„Hà je 'dacht hier vannacht te blaive?”

„Nu, als U me hebben kunt, zou ik het wel leuk vinden.”

„Ja, maar 't is hier erg klain, je moet 't maar neme zoo as 't is.”

„O, dat is heelemaal niet erg,” verklaarde Ant vol vuur, terwijl ze een klein, maar proper dakkamertje voor zich zag, in het geheimzinnig schijnsel van een flakkerend kaarsvlammetje, terwijl de geheele nacht het geluid van het klotsen der golven om het huis was, en de wind door het open venster binnen zou komen wandelen...

„Ik vind het veel te aardig, dat het er eindelijk eens van komt en wil me best behelpen.”

## OPGANG

Vrouw Deen werd rood. „Nou, ik vind 't maar wat aardig van je, dat je hier wil blaive, ik ben veul allienig en dan hêwe een bedstee over. Kaik maar...” en ze liep op een paar deurtjes toe in het kamertje waar ze zaten.

„Maar ja, nou benne me man en de knecht net tois van de vangst, en dan sleepe ik en me man hier en de knecht deer,” en ze deed een paar deurtjes vlak naast de eersten open. „Maar dan zelle we 't nou omdraaie en gaat de baas bai de knecht en ik en jai in deuze bedstee...”

Ant keek haar verschrikt aan.

„Maar... ik dacht, dat U boven nog een kamertje had.”

„Neej,” zei vrouw Deen verlegen. „da's allien maar vliering.”

„Dus moeten we allemaal bij elkaar?” vroeg Ant ontzet.

„Nou ja, da's zoo erg niet, dan gaan ik en jai een bietje vroeger te bed en dan komme de manjes later en as je morgge-ochend wakker worre, benne die alweer weg.”

Ant werd er warm van. Stel je voor! Met *dit* weer in zoo'n benauwd kamertje slapen, in een bedstee, en twee vreemde mannen in de bedstee er naast, en o ja, de hond, die vergat ze, die kwam nog bij haar en vrouw Deen en likte hen 's morgens wakker! Nee, dát nooit! Nog liever kroop ze in een hooiberg.

„Ja maar... m'n auto? Waar kan ik die laten?” vroeg ze, terwijl opeens dit laatste redmiddel in haar gedachten schoot.

„Ja, d'r is hier gien stal of zoowat, maar zou je 'm niet op een erf of in een schuurtje zette kenne?”

„Nee, dat gaat niet,” zei Ant pertinent. „Ik kan hem niet afsluiten, dan zou iedereen er in kunnen komen, dan moet ik nog maar door naar Enkhuizen. Het beste is, dat ik dan nu meteen maar ga, dan zoek ik gauw een hotel op.”

„Och wat spait me dat nou voor je,” zei vrouw Deen meewarig, en ofschoon Ant haar medelijden niet in twijfel trok, hoorde ze maar al te duidelijk de opgeluchte toon in haar stem. „Heelemaal niet erg, ik logeer meestal in hotels.”

„Och mensch, wat toch een leve voor een maisie,” zei vrouw Deen, terwijl ze afkeurend het hoofd schudde.

Ant voelde zich kwaad worden. Nu dát er nog achteraan. Ze hield zich in, trok zwijgend haar jas aan en lachte alweer toen ze haar goeiendag zegde. Het was toch geen kwaad mensch. Ze was er zóó mee aan, de juffrouw nu weg te moeten laten gaan.

Zelf bracht ze haar naar de auto, stopte haar nog een papiertje met drie gebakken vischjes in de hand, en wenschte haar 's Heeren Zegen toe. „En dat je maar gauw een goeie man mag kraige, dan ben je van al dat gerais af. Want dat is toch aigelijk gien werk voor een maisie.”

Toen zette Ant de motor aan, draaide de lichten op en reed in de donkerte van de vallende avond op Enkhuizen aan.

De Drommedaris wenkte haar goedig.

Een uur later lag ze met kleeren aan op het bed in een kale hotelkamer om even bij te komen, maar viel oogenblikkelijk in slaap en werd de volgende morgen pas om acht uur wakker, stijf en huiverig en voor haar gevoel nog even moe als gisteren.

In de spiegel zag haar een bleek gezicht aan, met donkere kringen onder de oogen, en voor de zooveelste maal stelde ze vast, dat als ze zoo moe bleef als nu, ze dit werk niet zou kunnen volhouden.

Toen bad ze maar weer om kracht.

....Ik ben dit werk toch niet zonder U begonnen Heere, ik heb toch aldoor gevraagd de goede keuze te mogen doen. U weet dat ik aldoor zoo in de put zit, maar wilt U me helpen toch wat moediger te zijn en alles niet zoo zwaar in te zien.”

**Lang lag ze op haar knieën en bad, en voelde zich bijna te moe om op te staan.**  
(Fragment uit „Te Mogen Leven” door Mary Pos.)